

Ruumissaarna rovasti Päivö Parviaisen hautausmessussa 16.5.2015 Kallion kirkossa, kirkkoherra Teemu Laajasalo

Rakkaat Päivö Parviaisen omaiset, työtoverit ja ystävät,

Tänään me olemme kokoontuneet saattamaan viimeiselle maalliselle matkalleen setää, ystävää, työtoveria ja esikuvaa – Suomen vanhinta pappia, Lähetysseuran emerituslähetystyöntekijää, monien työmuotojen ja rukouspiirien perustajaa sekä Kallion seurakunnan jäsentä.

Päivö toivoi tulevansa siunatuksi kotikirkkosaan. Tuossa toisessa rivissä hän viimeisinä vuosinaan kovin usein istui ja muisti myös melkein joka kerta hymyillen sanoa, että on kolme kuukautta vanhempi kuin tämä kirkko.

Väinö Päivö Ilmari Parviainen syntyi Joensuussa 19.6.1912, Suomen suuriruhtinaskuntaan keisari Nikolai II:n aikana.

Jumala puhutteli Päivöä moneen otteeseen lapsena ja nuorena. Ensin herätyksen kokeneen lastenhoitajan kautta, sitten rippikoulussa ja ehkä kaikkein lopullisimmin opiskeluaikana etelähelsinkiläisessä kahvilassa – Päivö näki näyn, jossa oli pakkaamassa matkatavaroita ja kuuli sanat ”Minä vien sinut Kiinaan, ja tuon sinut sieltä takaisin, ja olen sinun kanssasi, kunnes saatan sinut kirkkauteeni.” Tämä ilmestys tuli Päivön kohdalla myöhemmin todeksi.

Päivö suoritti jumaluusopillisen erotutkinnon Helsingin yliopistossa helmikuussa 1935. Kaksi viikkoa myöhemmin hänet vihittiin Turun tuomiokirkossa papiksi, 22-vuotiaana. Ordinaation suoritti arkkipiispa Erkki Kaila, joka oli itse asetettu virkaan vain 25 päivää aikaisemmin.

Päivö Parviainen on Suomen melkein 900-vuotiaan kirkon historiassa virkavuosia eniten kerännyt pappi. 80-vuoden pappisuraan ei saatavilla olevien tietojen perusteella kukaan muu ole yltänyt. Kun tänä keväänä reilua kuukautta ennen Päivön kuolemaa vietimme tässä kirkossa Päivön 80-vuotis pappisvihkimysjuhlaa, Päivö sanoi muistavansa ordinaatiosta erityisesti oman isänsä katseen – isän, joka liikuttuneena ja ylpeänä katsoi suuressa Turun tuomiokirkossa poikaansa, josta oli tullut pappi.

Ehkä tästä isän katseen ylpeydestä seurasi myös vahvistusta omalle pappeudelle. Päivö todella oli pappi. Me kaikki muistamme hänet siitä, että hän oli aina papinpaita päällä. Kävellessään kadulla, tehdessään kouluvierailuja, istuessaan kirkossa ja jopa tehdessään voimisteluliikkeitä. Jos kuvia otettiin, hän tarvittaessa vaihtoi vaatteet – Päivö halusi olla pappi. Taivaallisen viran tunnuksiin, papin paitaan, Päivö on puettu myös tänään tälle viimeiselle matkalleen.

Pappisvihkimyksen jälkeen Päivö toimi pappina eri puolilla Suomea: Teuvalla, Kaarinassa, Kiukaisissa, Säkylässä, Eurassa, Huittisissa, Mellilässä, Halikossa, Haukivuorella ja Virtasalmella.

Päivö toimi pappina sotien aikana, mm. Rukajärvellä. Hän oli rintamalla, lohdutti ja rohkaisi pelokkaita, kertoi suruviestejä koteihin, opetti, kastoi ja evankelioi.

Heti sotavuosien jälkeen tammikuussa 1946 Päivö sai silloisen Tampereen hiippakunnan tuomiokapitulin virkamääräyksen Lähetysseuran palvelukseen.

Toukokuussa, lähes päivälleen 69 vuotta sitten Päivö lähetettiin Kiinaan. Aiempi opiskeluaikojen ilmestys oli tullut todeksi.

Päivö oli Kiinassa aluksi seitsemän vuotta. Tähän seitsemään vuoteen liittyi seurakunnan ja toiminnan rakentamista hyvin hankalissa olosuhteissa. Erityisesti viimeiset neljä vuotta olivat työtä ahdistavassa ja pelottavassa ilmapiirissä. Jollei näky olisi ollut kirkas ja kutsu selkeä, ei lähetti olisi voinut Maon vallankumouksen keskellä selvitä. Päivö lähti vasta kun lähteminen oli seurakunnan etu. Päivö oli maassa lähtijöistä viimeisenä.

Sittemmin Päivö palasi Kiinaan ja oli Taiwanissa kolmeen eri otteeseen. Avioparina Päivö ja Eeva-Annikki Parviainen tekivät työtä kiinalaisten parissa sekä Aasiassa että Suomessa – työtä, joka kantaa useiden sukupolvien yli. Pappina tänään palvelevat Nancy Wang-Hedström ja Li Wen Shu ovat muistuttamassa siitä suuresta työstä ja sen pitkäaikaisista tuloksista, jota Päivö yhdessä vaimonsa ja Lähetysseuran työtovereidensa kanssa teki.

Päivö Parviaisessa yhdistyi yhtäältä tosissaan oleminen ja toisaalta iloisuus. Päivö oli ehdottoman tempaantunut Jeesuksesta ja Jeesuksen asiasta, hänellä oli kunnan lähetyssaarnaajan sielunhätä – jos lähetys ei kuulu, ihmiset eivät pelastu. Päivö oli aidosti taivaskutsun julistaja. Lähetysten tehtävän on jatkuttava. Maailmalle on mentävä. Kyseessä oli elämän ja kuoleman asia.

Mutta samalla Päivö oli iloinen. Hän oli siis tosissaan mutta ei lainkaan tosikko. Me kaikki muistamme hänen naurunsa ja ilonsa. Ilon, joka vakavan sielunhuolen julistuksen loppulauseessa jo muuttuikin vilipittömimmäksi riemuksi – taivaan todellisuudeksi.

Päivö rakasti iloisia virsiä ja sanoi, että niiden laulaminen on voimistelun ohella pitkän iän salaisuus. 102-vuotias Päivö halusi oppia nimenomaisesti uusia virsiä. Ja vielä erikseen pyysi kanttoria, tuota Tommi Niskalaa opettamaan täälläkin niitä ”iloisia uusia virsiä”. Ja kaikki me tämän päivän kiitosvirttä 135 laulaessamme huomasimme, että tähän oli Päivön lempivirsi. Päivö lauloi sen vielä maaliskuussa seurakunnan kanssa ulkomuistista kokonaan.

Päivö oli innostunut, tempaantunut ja hymyilevä. Kun hän tapasi lapsia, hän kumartui lasten tasolle, katsoi iloisesti silmiin ja sanoi ”Jeesus rakastaa sinua”.

Päivön kasvot olivat Kristuksen kirkon kasvot parhaimmillaan. Kiinnostavat, rakastavat, kertovat ja kuuntelevat. Mutta Päivö halusi kasvoillaan kirkastaa aina Kristuksen kasvoja.

Päivöllä oli paljon seuraajia ja joskus hän innokkaimmille muistutti, että heidän tehtävänsä on seurata Jeesusta, ei häntä.

Päivölle taivas oli kirkasta ja itsestään selvää todellisuutta – kotimaa, johon hän oli täydellä varmuudella menossa. Kuolinilmoituksessa olleet Jeesuksen sanat Johanneksen evankeliumista ”Joka uskoo minuun, saa elää, vaikka kuoleekin” (Joh. 11:24) olivat itsestään selvällä varmuudella Päivön rohkaisuna ja koko elämän perustana.

Kun Päivö otti vastaan ehtoollisen hän rupesi usein myhäilemään ääneen ilosta. Ja jotenkin tempaantuneesti sanoi, että ”voi kiitos, on tämä ihmeellistä”. Tai jos Päivöltä kysyi, että kuinka rovasti voi, hän vastasi, että tuntee olonsa erityisen vahvaksi. Evankeliumi oli Päivö Parviaiselle todella ilosanoma, joka antoi ilon elämään. Ja Jeesus oli hänelle todella Vapahtaja, joka vapahti tämän maailman murheista ja taakoista. Joskus taivaallinen huolettomuus edellytti hyviä sukulaisia ja ystäviä, jotka auttoivat arjen asioissa – ja siten mahdollistivat mission.

Matteuksen evankeliumin kymmenennessä luvussa Jeesus rohkaisee ensimmäisiä lähetystyöntekijöitensä: ”Minä lähetän teidät kuin lampaat susien keskelle. Olkaa siis viisaita kuin käärmeet ja viattomia kuin kyyhkyset.” (Matt. 10:16)

Nämä sanat olivat Päivölle totta. Elämä sodan alla, sodan keskellä, eturintamassa ja vallankumouksen pyörteissä oli todella susien keskellä olemista.

Mutta Päivön tapa oli noudattaa Jeesuksen ohjetta myös jälkimmäisen lauseen suhteen. Päivö oli viisas ja viaton, tai kuten vanha Raamattu sanoo taitava ja vakaa. Hänen rakkaudellinen ja elämäniloinen persoonansa suojasi häntä silloinkin kun sudet olivat vaarallisimmillaan.

Paimen ei lampaitaan hylkää. Ei edes susien keskelle lähetettyjä. Päivö kuoli 19.4., joka oli Hyvän paimenen sunnuntai. Sinä sunnuntaina jokaisessa Suomen kirkossa luettiin Jeesuksen lupaus: ”Minä olen portti. Se, joka tulee sisään minun kauttani pelastuu.” ”Minä olen tullut antamaan elämän, yltäkylläisen elämän.” (Joh. 10:9,10)

Tähän yltäkylläiseen elämään, taivaan riemuun, Eeva-Annikin ja Jeesuksen luokse, on rakas sukulaisemme, ystävämme ja työtoverimme Päivö vihdoinkin kutsuttu. Kuolema ei ole tänään piste vaan pilkku ja pilkun merkki on risti. Tähän Kristuksen ristiin, Jeesukseen porttina, tekin rakkaat omaiset ja ystävät turvautukaa kaipuussanne, kiitöksessanne ja surussanne.

Ylös nousseeseen Jeesuksen Kristukseen uskoen nousemme nyt toimittamaan Väinö Päivö Ilmari Parviaisen siunaamisen.